

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Proprietatea și organul oficial al Asoc. instit. financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Inscris sub Nr. 22/1938 la Tribunalul Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500.—; pentru particulari Lei 400.—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300.—. În străinătate Lei 800.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare □ cm. Lei 6.—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: _____

•••□•••

Redactor responsabil: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul:

O activitate rodnică. — Planul economic românesc. — Ordinea gospodărească. — Posibilitățile acordului economic româno-german. — Deciziunile Comisiunii Centrale Fiscale. — Convocări: „Țânțăriana”, inst. de credit și econ., s. p. a. în Țânțari. — „Frăția”, inst. de credit și econ., s. p. a. în Vlădeni.

O activitate rodnică.

Numărul de azi al revistei noastre, apare pe frontispiciu fără numele acela pe care până acuma ne-am obișnuit a-l vedea de multă vreme în fruntea acestei reviste. Directorul revistei, dl Constantin Popp, încă în numărul trecut, și-a luat adio dela cetitorii noștri — din motive de vârstă și stare sanitară.

Patruzeci de ani sunt mulți ani pentru o vieață de om, dar încă pentru o revistă, când vedem cât de efemeră este existența celor mai multe realizări de felul acesta, în timpurile noastre. Și dl Constantin Popp, a fost în tot timpul acestor patru decenii un gregar tenace, mai apoi un conducător cu multă pricepere și foarte circumspect. Căci trebuie să se știe, că și o revistă de specialitate, cu toate că nu e așa de combativă ca un ziar cotidian, cu conținut variat politic, social etc., totuși e obligată a-și spune cuvântul la locul său, sau a-și pune și anumite rezerve, cari pe teren economic-financiar sunt de multe ori tot atât de întemeiate și necesare, cași în politică, tocmai pentru că banul mișcă și

politică. Sunt anumite somități și instituții cari trebuie menajate, fiindcă revista noastră nu există numai pentru ea însăși, ci pentru totalitatea băncilor românești din Transilvania, al căror purtător de cuvânt este, atât în bine cât și în rău.

Și dl Constantin Popp, a știut menține tonul cuvenit, atât sub dominațiunea maghiară, cât și sub imperiul actual. Dotat dela natură cu pricepere și tragere de inimă pentru problemele totdeauna actuale ale economiei naționale, de când a intrat în cariera de funcționar de bancă, a început să colaboreze la această revistă întemeiată de fostul său coleg de bancă regretatul Dr. Cornel Diaconovich.

Revista aceasta, înființată în epoca de ascensiune a băncilor noastre din această parte a țării, a fost atunci nu numai o noutate publicistică, necunoscută până atunci la noi, ci și o necesitate care nu mai trebuia ignorată. Trebuia să avem un organ prin care băncile noastre aveau să-și spună cuvântul în chestiile de mare importanță ale zilei. Lupta pentru păstrarea individualității noastre etnice, și pentru independența noastră economică, era în toi. În schimb aveam puține persoane cari să priceapă rosturile economice. În epoca aceia de realizări noi condeiful dlui Constantin Popp era o unealtă indispensabilă de afirmare a politicii economice românești.

Paralel cu acțiunea economică desfășurată de noi, trebuia să meargă și o

acțiune de propagandă și de informație în tabăra contrară, adică a celor din Budapesta. Trebuia convinsă Budapesta, că o acțiune economică a noastră nu însemna separatism sau regionalism — după cum nu înseamnă nici azi — ci contribuia la ridicarea bunei stări a întregii țări. În zadar ar fi fost acțiunea aceasta mărginită numai la revista noastră, care scrisă în limba românească, aproape de loc nu ar fi fost accesibilă cu conținutul ei, Ungurilor din Budapesta, cari numai de limbă românească să nu audă. Cunoștințele lingvistice ale d-lui Constantin Popp au fost rodnice și în privința aceasta. Ca colaborator la „Magyar Pénzügy“ din Budapesta a făcut cauzei românești mari servicii ca informator și propagandist conștiințios și înverșunat.

Laicul ar crede, că conducerea unei reviste de talia modestei noastre „Reviste Economice“ nu e lucru mare. Nu e vorbă, când sunt colaboratori suficienți, chestia e mai simplă. Dar cum cazul acesta nici azi, în România Mare și plină de specialiști cu școli înalte, la revista noastră nu prea obvine — mai mult din nepăsare decât din nepricepere — s'a întâmplat destul de des, ca dl Constantin Popp să intrunească în persoana sa trinitatea de colaborator, redactor și director. Aceasta însă chiar și în relațiunea noastră modestă nu e lucru ușor. Acele opt pagini ale revistei noastre din care să compune în mod normal, nu sunt ușor de umplut de o singură persoană. De aceea îl vedem pe dl Constantin Popp jertfindu-și destule ori chiar și nopțile de odihnă numai pentru ca revista să la care ținea foarte mult, să apară regulat și într'o haină demnă. A fost o muncă aprigă și numai cei din anturajul său intim știu aprecia în mod just străduințele și grijile depuse de el în decursul acestor patruzeci de ani de neobosită și rodnică activitate.

Dar cu toate că cursul normal al vieții îl silește să mai lase din elan, și să se retragă încet-încet spre ocupațiuni mai puțin obositoare și mai mult distractive, să sperăm că nu ne va da cu totul uitării, deoarece sănătatea și viociunea sa ne îndreptătesc să-l vedem colaborând și mai departe ca externist și onorând redacția noastră cel puțin din când în când, cu prezența persoanei sale simpatice. De

aceea, acum la plecare, să-i urăm încă mulți ani de sănătate și activitate, cu atât mai vârfos, că creerul care muncește nu ruginește!

Planul economic românesc.

(Urmare).

III.

La noi s'a încercat acum câțiva ani elaborarea unor planuri economice care să dea economiei românești o direcțivă unică și precisă pentru dezvoltarea ei. Ele au plecat însă dela persoane particulare și au făcut puțin obiectul atenției organelor statului.

Au fost totuși împrejurări când oficialitatea s'a văzut în necesitatea de a întocmi planuri de activitate a unor domenii economice. Astfel e legea din lunie 1937 care limitează și reglementează investițiunile industriale. O comisiune e însărcinată să urmărească executarea unei directive bine precizate în lege. Politica ei, e totuși puțin neclară.

Problema planului economic propriu zis devine actuală în Mai 1938 când printr'o modificare a legii de organizare a Consiliului Superior Economic, se dă în atribuția acestuia, întocmirea unui plan economic pentru mai mulți ani.

Deja în vara aceluiaș an, Consiliul Superior Economic, a început lucrul și a dat la iveală o carte intitulată „Orientări generale pentru alcătuirea unui plan economic pe un termen mai lung“.

Aceste „orientări“ cuprind o expunere a principiilor generale după cari ar trebui să se alcătuiască un plan economic, arătând situația de fapt din diferitele sectoare ale economiei românești și ce ar trebui să se facă, care ar fi scopul de atins.

Baza ideologică a acestor „orientări“ este încurajarea inițiativei particulare, cu limitarea necesară a intervenției statului, mai ales în ceea ce privește chestiunile de amănunt.

Recent, Consiliul Superior Economic a prezentat un anteproiect al planului economic și în acelaș timp a publicat într'un volum intitulat „Aspecte ale economiei românești“ cercetările preliminare pentru întocmirea planului.

Anteproiectul așa cum a fost publicat în ziare cuprinde o expunere largă a necesităților tuturor ramurilor economice a țării, arătând ce s'ar putea realiza din ele într-o perioadă de 5 ani.

El începe prin arătarea situației căilor de comunicație, expunând principial care ar fi directivele de lucru. Ne vom mărgini să arătăm punctele principale ale programului fără a aminti și criticele pe care le face el situației actuale. Într'un plan constructiv, interesează numai ceea ce e de făcut.

In ceea ce privește C. F., se preconizează.

1. Creierea unor linii noi, arătând unele din aceste linii.
2. Necesitatea dublării unor linii.
3. Prefacerea dublării, dacă ar fi de ales între aceasta și electrificare.
4. Refacerea și completarea materialului rulant.

In ceea ce privește șoselele.

Planul nu face decât sugestii de principiu pornind dela constatarea situației foarte rele în care se află atât șoselele cât și pușinătatea mijloacelor de tracțiune pe ele. Planul crede că e necesar ca:

1. În privința șoselelor să se înceapă îmbunătățirea lor pornind dela cele cu caracter local apoi la cele cu caracter județean, pe finut și la urmă la cele naționale.

2. Pentru mărirea numărului de automobile și camioane, ar fi necesară reducerea taxelor vamale, punând în schimb o taxă mai urcată la benzină.

3. Relativ la concurența care există între șosea și C. F., se crede că ea nu trebuie discutată și nu trebuie luate măsuri de apărare a C. F. împotriva concurenței automobilului. Interesul statului este dezvoltarea tracțiunii mecanice pe șosele și câștigul lui aci e mult mai mare decât ar pierde C. F.

4. Autostradele, nu pot fi cuprinse în planul pe 5 ani, necesitând eforturi financiare pe cari actualmente nu le putem face.

Canalurile și căile de comunicație pe apă, nu pot fi cuprinse nici ele în cele dintâi măsuri ce trebuiesc luate, tot

din cauza marilor investiții pe care le cer.

In ce privește utilajul.

1. Porturile actuale sunt insuficiente și utilajul lor redus. E necesară modernizarea imediată a porturilor Constanța și Galați.

2. Gările de C. F. sunt în ce privește liniile foarte insuficient echipate. Nu se va putea face mult la început, dar prin dublarea unor linii se vor descongestia în bună parte.

3. Magaziile și silozurile, lipsesc și prin aceasta se împiedică o bună valorizare a produselor mai ales pentru țărani. Construirea de noi silozuri nu trebuie făcută în porturi, ci în chiar centrele de producție.

4. Indiguirile sunt necesare și toate râurile noastre ar trebui indiguite pentru asigurarea unor mai mari terenuri de cultură. Efortul acesta financiar, va trebui deocamdată însă limitat la amenajarea cu diguri și irigațiune a regiunii inundabile a Dunării.

Anteproiectul trece apoi la studiul posibilităților de exploatare a avuțiilor țării.

Subsolul.

Proiectul face o serie de recomandări în ceea ce privește modificările de adus legii minelor și insistă mai ales asupra necesității unor noi prospecțiuni pentru aflarea țifeiului, cari sunt paralizate de actuala lege a minelor. În legătură cu aceasta proiectul prevede o raționalizare și intensificare a exploatărilor.

Valorificarea producției solului.

E problema cea mai importantă a anteproiectului. Intreaga încercare de îmbunătățire economică a țării, se bazează pe reușita celor propuse în această direcțiune. Ideia călăuzitoare este: „producția agricolă trebuie sporită” și „acest spor repede și sigur îl putem obține înainte de toate prin raționalizarea culturii pe exploatările mijlocii și mari. Suprafața lor cuprinde jumătate din suprafața arabilă a țării, iar conducătorii lor sunt mai apși pentru a primi și executa sfaturile pentru ridicarea producției”.

Pentru aceasta e necesar un regim juridic și unul financiar special.

Regimul juridic este cel inspirat de măsurile luate în Germania și cere fixarea unor loturi de pământ indivizibile, pentru proprietățile mai mari de 25 ha. Pe lângă aceasta se va veni cu ușurări de taxe — în special cele pe succesiuni — și cu alte ajutoare din partea Ministerului Agriculturii.

Ajutoarele financiare sunt necesare mai ales în ce privește aprovizionarea cu mașini a acestor exploatări. E necesar un important import de tractoare și treere care să se facă cu sprijinul Creditului Funciar Rural și a Băncii pentru Industrializarea agriculturii.

Din punct de vedere tehnic, anteproiectul arată o serie de măsuri pentru aplicarea unui asolament rațional, după regiune, introducându-se după o anumită normă cultura leguminoaselor și a nutrețului sămănat. Pentru aceasta va fi nevoie de o încurajare din partea statului a acestor culturi prin asigurarea unui debușeu la export cât și prin scutiri de taxe și impozite.

Referitor la cultura grâului se preconizează introducerea unui grâu de calitate asemănător grâului Manitoba. Aceasta ar putea găsi o mai mare căutare și la un preț mai bun pe piețele străine. Producerea și comercializarea lui ar trebui organizată în societăți mixte, iar încurajarea care s'ar da să fie în primii ani pe lângă înlesniri la transport și înmagazinare în silozuri și scutirea de a ceda devize BNR.

Ridicarea producției exploatărilor mici.

Paralel cu acțiunea de mai sus, trebuie dusă una similară pentru ridicarea exploatărilor mici.

Problema e mult mai vastă și mai grea și ea face parte dintr'un plan întocmit de Ministerul Agriculturii. Anteproiectul face totuși câteva precizări pentru punctele unde trebuie mai ales insistat:

1. Invățământul agricol, prin școli, conferințe, loturi demonstrative și îndrumarea către agricultura intensivă fără întrebuițarea îngrășămintelor artificiale cele naturale fiind suficiente.

2. Asolamentul variat prin introducerea mai ales a culturii nutrețului sămănat.

3. Comasarea proprietăților.

4. Introducerea lucrului în comun pe anumite locuri prea mici, pentru a se putea lucra pământul și deacurmezișul.

5. Pentru raționalizarea agriculturii e nevoie de mijloace de tracțiune. Cumpărarea de vite și unelte se poate realiza prin acordarea de credite și organizarea producției de vite. Pentru mașinile necesare ele ar urma să fie puse la dispoziția țăranilor direct sau prin cooperative cu ajutorul unor credite de 5—7 ani.

Culturile speciale.

Cum ar fi soia și plantele textile, trebuie încurajate în mod cu totul deosebit, dat fiind posibilitățile mari de export ale acestor articole.

Legumicultura, pomicultura, viticultura.

E necesară încurajarea ei atât pentru hrana sătenilor cât și pentru export.

Animalele.

Sunt temelia agriculturii. Creșterea lor trebuie susținută în vederea măririi exportului lor. Posibilitățile de export sunt azi foarte mari, totuși creșterea vitelor e în decadență. Anteproiectul arată o serie de măsuri necesare pentru sporirea producției de animale.

Industria agricolă.

Cu toate că este „cea mai naturală dintre industrii“, ea nu cunoaște decât o desvoltare foarte slabă. Industrializarea producției agricole, poate aduce o sporire a valorii exportului nostru. Laptele, carnea, fructele, vinul sunt susceptibile de o largă industrializare. Aceste industrii ar trebui așezate în regiunile producătoare, mai ales pentru produsele cari nu pot fi ușor transportate, cum ar fi laptele.

Pentru completarea măsurilor de încurajare a agriculturii, anteproiectul prevede încă o serie de măsuri pe cari să le ia statul în ordinea legislativă, stabilind scutiri de taxe vamale pentru mașini agricole, reducerea și desființarea de taxe cari grevează agricultura, ca taxele de succesiuni, taxe pe apele întrebuițate la irigație, scutirea de impozit a vitelor până la un anumit număr,

desființarea taxelor comunale la bariere, fixarea de prețuri maximale, înființarea unui institut de îmbunătățiri funciare.

Cu acele recomandări, problema agriculturii românești trebuie să găsească o soluție care să-i permită dezvoltarea pe care o merită.

Dr. N. N. PETRA.

(Va urma).

Ordinea gospodărească.

Măsurile luate pentru inventarierea avutului public sunt în curs de executare. Caracteristica lor față de încercările de până acuma constă în faptul, că în afară de înregistrarea bunurilor prin obiectul și valoarea lor materială, se caută a se întreprinde și o anchetă care să scoată la iveală eventualele uzurpări sau înstrăinări nejustificate ale elementelor cari alcătuiesc patrimoniul material al Statului, ținuturilor, comunelor și al tuturor persoanelor juridice de drept public.

Se pare că ne găsim în fața primei operațiuni de acest gen în România. Este adevărat că s'au mai făcut încercări în direcțiunea aceasta. Încă prin legea administrativă din 1936 se dispusese ca administrațiunile locale să-și înregistreze inventarul în registre anume întocmite. Chiar această dispozițiune fusese luată încă din 1933 pe cale de deciziune a autorităților tutelare. Totuși dacă asemenea măsuri fuseseră ordonate, nu existau norme mai amănunțite. În afară de câteva clasificări ale bunurilor patrimoniale, nicio lămurire mai deosebită nu se dase în această privință. De aceea, dacă fiecare autoritate introdusese registrele, în schimb prin defectuoșitatea înregistrării, nu se făcuse prea mare lumină în labirintul de cifre pe care-l comportă o atare operațiune.

Dar nu numai atât. Instrucțiunile în legătură cu ținerea inventarului prevedeau că modificările intervenite se fac la începutul fiecărui an. De aceea în tot cursul celor douăsprezece luni ale unui an, nu se cunoștea decât cifra valorii averii dela începutul anului respectiv. Faptul acesta era de sigur mai grav de cât cel pe care l-am enunțat mai sus. În cursul unui exercițiu financiar, patrimoniul unei instituțiuni publice cum e comuna, poate să sufere importante modificări cari să caracterizeze o adevărată muncă constructivă. Totuși registrele nu spuneau nimic în această privință și rămăneau neschimbate, timp de douăsprezece luni.

Mai era apoi la mijloc un neajuns subzidiar care mărea neexactitatea datelor. Modificările inventarelor se făceau pe bază de indicațiuni date de diversele servicii, fără să se confrunte registrele de contabilitate. În felul acesta modificările la inventar depindeau în mare parte și de buna sau reaua credință a funcționarilor

ă să mai punem la socoteală faptul, că chiar indica-

țiunile valorilor deveneau foarte subiective depinzând în mare parte de aprecierea funcționarului însărcinat cu evaluarea diferitelor adausuri succesive. De aceea putem zice că ceea ce s'a făcut până acuma, constituia doar o dibuire de a pune la punct o lucrare a cărei însemnătate de mari proporții nu putea fi trecută încă multă vreme cu vederea.

Nu este de mirare deci, că dacă se caută să se pună ordine în avutul și gestiunea publică, trebuie sesizată problema în însuș temeiul ei, adică: întocmirea judicioasă a inventarului respectiv. Lucrările începute în această privință trebuiesc însă puse la punct cu cea mai mare minuțiozitate și supravegheate apoi continuu, pentru ca odată stabilită valoarea actuală a bunurilor publice, să se poată înregistra permanent și imediat, oscilațiunile sale, atât la activ, cât și la pasiv. Numai în felul acesta putem avea oricând o oglindă fidelă a avutului public și în consecință a coeficientului care dă randamentul exploatărilor economice, aparținând diferitelor colectivități juridice și administrative ceea ce este poate chiar mai important decât fondul exploatării însuș. Intr'adevăr se știe că țara noastră nu este lipsită de bogății naturale de diverse categorii. Totuși populațiunea are un standard de viață foarte puțin îmbucurător, datorită faptului că prin neexploatarea rațională a bogățiilor publice, ea nu-și poate pune în valoare munca și capacitatea pe care o are. Problema inventarului public ne interesează deci nu numai ca cifre comparative între activ și pasiv ci mai mult ca o dovadă a câmpului de muncă pe care-l poate oferi populației muncitoare spre a-i da acesteia ocaziunea de a munci, a crea și a se instrui.

Ca rezultat al măsurilor luate se cunosc până acuma cifrele patrimoniului Statului atât la activ, cât și la pasiv. La activ averea națională însumează cifra de cca. 300 miliarde Lei, iar la pasiv cifra de peste 120 miliarde Lei. Diferența între aceste două cifre ale inventarului patrimoniului public ne dă o iconă fidelă a capacității noastre materiale care este de aproape 200 miliarde Lei. În această sumă intră tot activul curat mobilier și imobilier, pe care-l are Statul român.

Odată constatată valoarea inventarului Statului s'au produs în jurul stabilirii ei diverse comentarii spre a arăta că ea poate fi incomparabil mărită. Diferite persoane ocupând funcțiuni importante au demonstrat că fiecare capitol al inventarului se pretează la interpretări diverse ca normă de stabilire a valorii sale. S'a mers chiar atât de departe încât s'a afirmat că au rămas neevaluate muzeele, căderile de apă, zăcămintele reale carbonifere și metalurgice, etc., etc. Afirmațiunile pot fi adevărate. Sunt în inventarul avuției publice diverse grupări cari pot avea diverse căi de evaluare financiară. Dar dacă aceste afirmațiuni sunt adevărate, concluziunile la cari se ajunge pot să fie de multe ori greșite. Dar aici trebuie făcută o distincțiune. Să nu se scape din vedere că s'a urmărit avutul ma-

terial al colectivității publice. În acest avut este cazul să se înțeleagă mai cu deosebire cel productiv. Dacă este așa, trebuiesc mărginite lucrurile la aceea ce se numește avere materială productivă, în care nu pot intra nici muzeele și nici căderile de apă neamenajate. Muzeul reprezintă o avere spirituală, demonstrând sensibilitatea și puterea artistică de creație a unui popor. Valoarea acestei creațiuni este o problemă de interpretare care nu poate să fie aceeași pentru oricine. Într'adevăr una este pentru noi valoarea mănăstirilor bizantine pe cari le avem împrăștiate în tot cuprinsul țării și alta pentru Germani sau Englezi. Pentru noi valoarea acestor mănăstiri poate să fie infinită: orice ni s'ar da pe ele, n'ar fi un preț de vânzare; pentru streini ele pot să aibă o valoare mai puțin importantă, ba chiar să nu-i intereseze decât în măsura în care pot reprezenta un specific național într'o țară oarecare. Ori această măsură poate să fie ușor exprimată în cifre. De aceea obiecțiunile acestea cu evaluarea muzeelor și a obiectelor de artă națională ca făcând parte din patrimoniul nostru material, nu pot să fie întemeiate. Tot așa se pune problema cu căderile de apă neamenajate cari nu pot fi înregistrate prin valori dacă nu produc, și cu zăcămintele minerale neexploatate. De altfel principiul juridic și economic al inventarului, pleacă dela prețul pieței unui bun, evaluat pe baze de rentabilitate și productivitate.

Să admitem cu toate obiecțiunile de mai sus, că valoarea inventarului public nu este cea reală. Dar atunci se pune întrebarea: există vreun inventar patrimonial perfect egal ca valoare în orice interpretare? De sigur că nu. Factorii de conducere se străduiesc să întocmească un inventar a cărei valoare să fie cât mai aproape de realitate. Este tot ceea ce se poate pretinde la întocmirea unui inventar. De aceea să privim în același fel și bunurile cari intră în compunerea inventarului nostru public.

Privind astfel lucrurile ajungem la adevăratul sens al inventarului: intronarea ordinii gospodărești. Indiferent de valoarea lui, inventarul trebuie înregistrat, ținut la curent și administrat după cele mai bune și raționale sisteme. În felul acesta se evită și uzurpările și înstrăinările căutate astăzi să fie descoperite și se pot urmări științificește toate lipsurile și neajunsurile exploataării. Urmărirea și descoperirea acestor elemente sunt motive suficiente cari să justifice întocmirea inventarului. Iar dacă plecând de aici, lucrurile se vor desvolta în bine, cu atât mai fericite vor fi rezultatele.

Ing. GHEORGHE BRÂNDUȘ.

Posibilitățile acordului economic româno-german.

Efectul acordului româno-german va fi, poate, de a plăti articolele industriale importate mai scump decât le plătim azi, dar nu pentru toate articolele, deoarece multe din industriile parazitare de azi, nu vor mai avea rațiunea de a fi. E vorba de industriile

artificiale, care nu au o bază firească de existență și care trăiesc numai la adăpostul tarifelor vamale sau al celorlalte măsuri de excepție.

Industriile artificiale nu sunt în interesul economiei naționale, pentru că ele trăiesc în dauna consumatorului intern și pentru că cea dintâi schimbare de conjunctură poate să le facă să dispară, transformându-le în capital mort. Desigur, nu poate fi vorba aci de industria apărării naționale, pe care orice Stat trebuie s'o asigure cu orice sacrificiu, dacă ține să-și păstreze independența politică.

Se pune însă fireasca întrebare: dacă vom lăsa piața românească să fie inundată de articole industriale străine, aceasta nu echivalează cu o renunțare la industria națională? Aceasta nu însemnează a distruge ceea ce s'a clădit cu atâta jertfă până acum? Urmează să rămânem permanent o țară agricolă, fără nici o grijă pentru dezvoltarea completă a economiei românești?

Desigur nu; mai întâi nu este vorba de a încuraja orice articol industrial din afară. Și apoi socotim că este absolut necesar de a revizui politica noastră economică de până acuma, îndreptând greșelile ce s'au făcut printr'o industrializare forțată în dauna unei agriculturi neglijate.

E bine să se știe că nici o industrie viabilă nu poate lua naștere atâta vreme cât ea nu se întemeiază pe condițiunile naturale, care să-i permită durabilitatea ei în timp. Toate acele industrii care s'au înființat la adăpostul măsurilor de exagerată protecție, în ciuda lipsei materiilor prime, nu au sorți de izbândă și nici o rațiune de a trăi.

Cum poate o țară să-și creeze o industrie viabilă atâta vreme cât 80% din populația ei trăiește din agricultură într'o stare de nepermisă inferioritate economică?

Condiția fundamentală pentru dezvoltarea unei industrii în România este ridicarea standardului de viață a țaranului. El reprezintă 80% din populația țării și deci el însumează marea masă a consumatorilor. Dar standardul de viață al agriculturii noastre este atât de redus încât legiuitorii noștri au fost permanent obligați să-l ajute sub diferite forme.

Țaranul nostru are nevoi reduse și mijloace reduse. Atâta vreme cât nu vom face toate eforturile pentru ai asigura mijloacele de trai, orice încercare de industrializare intensivă va fi zădărnicită.

Prin urmare, pentru a nu pune plugul înaintea boilor, preocuparea noastră de căpetenie trebuie să fie de a ridica nivelul de viață în general și al țărănimii în special.

Dar aceasta nu se poate face decât luând măsuri pentru intensificarea agriculturii și pentru găsirea pieșelor sigure de desfacere a produselor ei. Acesta trebuie să fie unul din obiectivele acordului economic româno-german.

Dovadă că afirmațiunea noastră este exactă, avem exemplul fabricilor de zahăr, de sticlă, de încălzăminte, de ciment, care nu lucrează decât cu o parte din puterea lor de producție.

Vorbim de suprainvestiții, întru cât capacitatea de lucru a multora din fabricile noastre e mai mare decât posibilitățile de desfacere. Dacă cercetăm însă cauzele pentru care nu se pot desface produsele industriei naționale, constatăm că ele se reduc la consumul insuficient al populației țărănești.

Să luăm un exemplu: România consumă 5,2 kg. zahăr pe cap de locuitor, în timp ce Germania consumă 22 kg., Franța 23,5 kg., Belgia 26.1 kg. și Anglia 43,7 kg.

Fabricile noastre de încălzăminte produc pe an 1¹/₂ milioane perechi de ghete, ceea ce înseamnă că sunt încă multe milioane de locuitori cari poartă opinci sau cari rămân neîncălțați.

Acelaș lucru se petrece și cu alte bunuri produse în țară.

Desigur, dacă agricultorii români își vor spori producția și își vor mări veniturile mijlocii, vor putea consuma mai mult.

Se pare că trăim într'un cerc vicios: dacă sporim veniturile populației, nevoile ei vor crește; pe de altă parte se poate spune că dacă nevoile populației vor crește, ea va produce mai mult. Nu credem totuși că e mai ușor să convingi un popor de a-și spori nevoile, dacă nu dispune de mijloacele necesare, decât de a-i spori mijloacele, pentru a-și crea nevoile pe care azi nu le simte.

Nu mai după ce se va ridica standardul de viață al populației agricole vom putea să ne gândim la o mare industrie națională. Până atunci, prima noastră datorie este de a ne ocupa de punerea în valoare a bogățiilor solului și subsolului.

Dacă producția cerealelor în România este atât de scăzută, nu se datorește solului, ci rudimentarelor condițiuni de exploatare. Pământul României ar trebui să dea optimum de producție pe care-l cunoaște Europa. Din nenorocire însă, lucrurile se petrec altfel. Producția medie de grâu în România este de 10 quintale la ha., pe câtă vreme în Olanda producția se ridică la 28 quintale, iar în Danemarca chiar la 30 quintale la ha.

Acelaș lucru cu porumbul.

România produce numai 10—12 quintale la ha., pe când Jugoslavia produce 15 quintale, iar Italia, a treia țară producătoare de porumb, atinge 20 quintale la ha.

Orzul românesc este de o calitate excepțională. El ocupă primul loc la export în Europa, reprezentând 20 până la 26 la sută din valoarea comerțului mondial de orz. Dacă cultura lui ar fi mai rațională și valorificarea lui ar fi mai bună!...

Agricultura românească trebuie ajutată să pue în valoare tot pământul cultivabil și să îmbunătățească condițiile de producție.

Cu ce ne poate ajuta Germania? Cu două lucruri: cu instrumentaj agricol și cu asigurarea piețelor de desfacere.

Totodată va putea spori producția altor plante, care, dacă nu-și găsesc folosința în consumul intern, formează un important instrument de schimb (soia, etc.).

Siguranța pieței de desfacere pentru agricultura românească este mai importantă chiar decât chestiunea prețului.

Până acum umblam cu grâul nostru pe toate piețele, după cum bătea vântul, și de multe ori când ni se deschidea o piață, aveam impresia unei concesiuni ce ni se făcea.

Mai așteptăm dela acest acord dezvoltarea industriilor agricole. Fabricile de conserve, care azi lucrează numai pentru nevoile noastre de consum, vor putea fi sporite, producând pentru nevoile de import ale Germaniei. Fructele noastre, care zac astăzi nevalorificate, vor putea fi transformate în marmelade, pentru nevoile de export, etc.

(„Universul“).

Deciziunile Comisiunii Centrale Fiscale pe timpul dela 30 Aprilie 1938 — 15 Martie 1939*)

privitoare și la operațiunile Bancare.

(Urmare).

894.

Schimbarea de creditor efectuată după modificarea adusă regimului creditelor în străinătate prin decretul lege din 18 August 1937, poate fi un impediment la acordarea scutirii de impozit mobilier prevăzută de art. 24, alin. e) din legea contribuțiilor directe?

Considerând că potrivit art. 24, litera e) punctul 1 din legea contribuțiilor directe se mai scutesc de impozitul mobilier și dobânzile până la 10 la sută inclusiv orice fel de comision, curgător la creditele în monedă străină ce s'au deschis sau se vor deschide în străinătate comercianților și industriașilor români;

Considerând că potrivit aceluiași articol punctul 4, litera c) una din condițiunile pentru acordarea de principiu a scutirii de impozit mobilier este ca creditorul din străinătate să fie o persoană juridică distinctă de firma din țară și să nu aibă față de întreprinderea debitoare nicio altă calitate decât aceea de creditor, adică să nu participe sub nicio formă la împărțirea beneficiilor întreprinderii din țară;

Considerând că dacă la data solicitării scutirii de principiu a impozitului mobilier sunt cumulate în mâna creditorilor din străinătate, atât calitatea de creditor cât și calitatea de acționar, una din condițiunile exprese cerute de legiuitor nu mai este îndeplinită;

Considerând că chiar dacă ulterior de către creditorul din străinătate ar fi transmise acțiunile unei persoane cu totul distincte, organele fiscale de constatare n'au posibilitatea să controleze sinceritatea operațiunii de transmisiune și că această transmisiune n'a fost făcută pro-causa.

Comisiunea decide că schimbarea de creditor efectuată după modificarea adusă regimului creditelor în străinătate prin decretul-lege din 18 August 1937, nu poate constitui un drept pentru acordarea scutirii de impozit mobilier prevăzută de art. 24, litera e) din legea contribuțiilor directe.

*) Publicat în Monitorul Oficial Nr. 104 din 6 Mai 1939. pag. 2876—2887.

„TÂNTĂRIANA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII ÎN ȚÂNTĂRI,

CONVOCARE.

În conformitate cu hotărîrea Consiliului de administrație și Comitetului de censoredin 21 Iunie, completată cu cea din 20 Iulie a. c., precum și în temeiul Art. 29 lit. h) din Statute convocăm prin aceasta

adunarea generală extraordinară

a acționarilor institutului de credit și economii „TÂNTĂRIANA“, S. A. în Țânțari pentru ziua de 15 August 1939, ora 3 p. m., în Școala Primară din loc cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea Adunării Generale;
2. Pertractarea Bilanțului, Co. Profit și Pierdere la 30 Iunie a. c.;
3. Fuzionarea institutelor „FRĂȚIA“, S. A. în Vlădeni, cu „TÂNTĂRIANA“, S. A. în Țânțari, cu respectarea §-ului 28 din Statutele Băncii;
4. Modificarea Statutelor. — Adoptarea Statutelor „Tip“ conformate dispozițiilor Consiliului Superior Bancar;
5. Stabilirea ordinei de zi pentru **ADUNAREA GENERALĂ CONSTITUANTĂ** a celor 2 institute „FRĂȚIA“ și „TÂNTĂRIANA“ pentru ședința lor comună de unire.

Țânțari, în 20 Iulie 1939.

Consiliul de Administrație.

„FRĂȚIA“

institut de credit și economii, societate pe acții în Vlădeni.

CONVOCARE.

În conformitate cu hotărîrea Consiliului de administrație și Comitetului de censoredin 25 Iunie a. c., precum și în temeiul Art. 29 litera h) din Statute, convocăm prin aceasta

adunarea generală extraordinară

a acționarilor institutului de credit și economii „FRĂȚIA“, Soc. An. în Vlădeni, pentru ziua de 15 August 1939, ora 3 p. m., în Școala Primară din loc cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Deschiderea și constituirea Adunării Generale;
2. Pertractarea Bilanțului, Co. Profit și Pierdere la 30 Iunie 1939;
3. Fuzionarea institutelor „FRĂȚIA“ S. A. în Vlădeni, cu „TÂNTĂRIANA“ S. A. în Țânțari cu respectarea §-ului 28 din Statutele Băncii;
4. Modificarea Statutelor și a Capitalului social. Adoptarea Statutelor „Tip“ în conformitate cu dispozițiile Consiliului Superior Bancar;
5. Stabilirea ordinei de zi pentru **ADUNAREA GENERALĂ CONSTITUANTĂ** a celor 2 institute „FRĂȚIA“ și „TÂNTĂRIANA“ pentru ședința lor comună de unire.

Vlădeni, în 25 Iunie 1939.

Consiliul de administrație.